

LBRIS

We know
books

IONEL TEODOREANU

În casa bunicilor

Editura
TANA

Se privesc ochi în ochi, adânc. Se vede c-a zărit ceva bunica. Face o cruce mare spre icoana lui Isus, frângându-se din șale:

– Dă, Doamne.

Apoi își trece, pentru întâia oară, degetele cu miros de floare de migdal prin părul nepotului, care seamănă cu părul fetei bunicilor și întrebă cu glas scăzut:

– Și ce-ai să scrii, mă rog, despre bunică-ta?

*

Ani și morminte dorm între întrebare și răspuns.

O nouă iarnă începe la fereastră, cu copaci, moșnegi și alți copii.

– Și ce-ai să scrii, mă rog, despre bunică-ta?

Ninge naiv.

– Ce-am scris, bunică.

CUPRINS

Bunicul a fost, bunica este	6
Vizita	9
Nasul bunicii și păcatele nepoților	14
Și iată că... ..	17
Și s-a tot dus	19
La castel în poartă oare cine bate?	21
Și l-a pus bunica la treabă	26
Ce e cu nepotul?	30
Cu firman de la motan bunicii au nepot	33
Ce-a spus bunica	38
Ce-a spus bunicul	41
Cornetul cu rășină	44
Măriuca	46
Motanul bunicului	49
Ceașca roșie	54
Popa pădure	56
Duminică	58
Pasiența bunicului	68
Spițeria bunicii	71
O vorbă de-a bunicii	74
O filă veche	76
Musca	79
Hruba	81
Lecția de istorie	84
Desagul călătorului	87
Dialog	89

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEODOREANU, Ionel

În casa bunicilor / Ionel Teodoreanu ; - Mușătești :
Editura Tana, 2025
ISBN 978-606-9019-82-5

821.135.1

Pentru comenzi și informații, ne puteți contacta la:

- tel: 0743-146.673, 0726-71.01.41
- e-mail: edituratana@yahoo.com
- www.edituratana.ro

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

Winge naiv. Poate că pe o fereastră
aburită, un deget mic a desenat o că-
suță cu o ușă, două ferestre și hoga-
gul din care iese codița unui cârlionț de fum. Satul
fulgilor e numai în ochii copiilor.

Geamul e o filă veche din cartea îngerilor.

Așa începe iarna: într-o dimineață albă, cu co-
paci moșnegi și alții copii.

BUNICUL A FOST, BUNICA ESTE

Eteribilă casa bunicilor! Uf! De câte ori trebuie să se ducă la bunici cu părinții, copiii se uită chiorăș unul la altul, strâmbă din buze, dau din cap, și sunt ca zmeele descălecate de pe vânturi și arestate în dulap, cu cozile înfășurate, sfoara depănată și zbârnâitoarea mută.

Mâinile trebuie să fie curate și dulci la pipăit, unghiile tăiate, părul pieptănat – dar nu cu mâinile – hainele periate, ghetetele lustruite.

– Să nu vorbiți tare și neîntrebați, să nu râdeți prosteste, să nu puneți mâna pe lucruri, să nu v-atingeți de pisici, să nu faceți obraznicii.

– Atunci ce să facem?

– Să fiți cumiți.

Să nu, să nu, să nu. Asta-i casa bunicilor: zidurile între care nepoții n-au voie să fie copii. E mai rău decât la biserică. Acolo măcar e lume multă, mare și cam surdă, iar copiii – printre babe și moșnegi – sunt ca în pădurea veche: își fac semne și râd pe furiș și înfundate. Dar bunicii sunt doi, fie-

care în câte un fotoliu; părinții, doi, fiecare pe un scaun; iar copiii, prizonieri între ochelarii bunicilor și ochii părinților.

Bunicul a fost procuror general, adică generalul procurorilor.

Tata spune:

– Nimeni nu crâcnea în fața tatei.

– Stăteau toți smirnă?

– Toți.

– Chiar și mama?

– Chiar și eu.

Teribil!

– Și bunica? Urmează logic glasul inocent.

Tata vrea să se încrunte, dar zâmbește cu ochii mici.

– Mama? se întrebă el. Strașnică femeie!

Râde și nu mai spune nimic.

Așa e tata: când nu vrea să spuie ceva, îi vine să râdă. Cu mama râde des. Mama se supără, și tata parcă e copilul mamei, ca și ceilalți.

Bunicul a fost și primar și decanul avocaților, bunicul a fost decorat de regele Carol: decorațiile le ține bunica în șifonieră, și portretul bunicului, din salon, pe tot pieptul fracului.

– Tată, bunicul e ca o poveste.

– De ce?

– Fiindcă începe cu „a fost”.

Tata zâmbește. Asta nu înseamnă întotdeauna că e vesel. Dar nici nu se supără.

Acum bunicul e alb și zâmbește. Chiar și primăvara el e tot ca un copăcel nins. Are ceas de aur cu muzicuță, ochelari cu rame de aur, – și stă. Stă acasă toată ziua. E foarte bine să fii bunic.

Bunica a fost și ea tânără, adică a fost mireasă când bunicul nu era bunic, când tata nu era tată, și când copiii tatei nu erau deloc. Numai gândindu-se la tinerețea ei, mintea copiilor se înceteșează de aște de păienjeni mai colbăite decât cele din pod de pe cărțile cu litere chirilice.

Când o fi fost tânără și bunica?

Atât de încâlcită-i socoteala tinereții ei, încât nepoții se gândesc la tinerețea bunicii ca la altceva, cum e de pildă portretul doamnei frumoase din salon, de lângă portretul cu decorații al bunicului – dar simt câtă vechime e în fosta mireasă a bunicului.

Teribil!

Lumea spune bunicii „Coana Elencu” și bunicului „Cuconu Alecu”. Iar bunicii între ei își spun Alecu și Elencu, și nu-și vorbesc cu „tu” ca tata și cu mama, ci cu „mata”, ca și cum ar fi în vizită unul la altul.

Nepoților le vine să râdă.

Dar:

– Să nu ...

VIZITA

Pornesc spre casa bunicilor în trăsura comandată de tata. Se cunoaște! Un muscal numai de catifea, ca un mitropolit cu șapcă, obraji de duduie, bici galben ca de aur, roți cu ochelari de cauciuc, perne moi, covoraș la picioare și cai negri, cu coamă și coade lungi de față care s-a lăut. Dar sunt armăsari, fiindcă numai armăsarii pot fugi cu atâta strășnicie năzdrăvană. Unul dintre copii ar vrea să vadă luceferii de foc, care s-aprind în mers pe pieptul armăsarilor. Dar copiii stau pe scăunaș, cu spatele la muscal, nas în nas cu ochii mamei.

Mama e nervoasă. Pe genunchi are o cutie de bomboane legată cu șnur de aur. Cu toate că sunt în mânuși, degetele mamei fac game pe capacul cutiei. Copiii știu ce înseamnă când mama face game fără pian. Deci stau cuminți.

Tata fumează și salută în dreapta și în stânga. Toată lumea îl cunoaște pe tata.

Au ajuns în „Beilic”. Dar trăsura nu intră în ogradă. Stă smerită la poartă, ca la mănăstire.

Mama în frunte, cu foșnetul rochiei, umbreluța și cutia de bomboane; tata după mama, cu scârțâitul ghetelor, uitându-se la copaci; copiii în urmă, unul după altul, târșindu-și pașii, cu capetele mereu întoarse după armăsarii de la poartă.

Dintâi intră cutia cu bomboane cu mâinile mamei, apoi mama cu sărutările. Tata aruncă țigara, își șterge buzele cu batista care miroase frumos a apă de colonie, se descoperă și intră, sărutând pe rând mâna bunicilor. Bunicii îl sărută pe frunte. Tata nu mai e tata: e copilul bunicilor.

Copiii, și mai mici, rămași parcă fără tată, așteaptă pe treptele antretului să le vină rândul la bunici. Treptele sunt de piatră vopsită albastru deschis. Antretul e de lemn gălbui, cu ferestre.

Mâna bunicei e plină de inele cu pietre colorate și oușoare de mărgăritar. Miroasă ca turtele de Crăciun, a migdale și apă de flori.

– Sărută, nepricopsitul, ca lumea. Așa se sărută?

Nepotul sărută din nou – apăsător și cu „țoc” – mâna care parcă are un ochi în palmă ca bolta bisericii. Mâna bunicii, chiar când o săruți, o simți urzicându-ți urechea.

Mâna bunicului bate-n gălbui și miroase a frunză uscată de nuc.

Copiii ar vrea să fie în casa bunicilor ca la pomul de Crăciun. Dar e altfel.

În casa bunicilor totul e cuminte – ca în somn – și nu se mișcă din loc, începând cu nepoții așezați la rând pe trei scaune prea înalte pentru ei.

Stau. Stau. Stau. Le vine să se strâmbe ca la fotograf. Dar: „Să nu...”

Tac. Tac. Tac. Le vine câte-un „oac” de broască, câte-un „ham” de câne, câte-un „bâz” de muscă-bâzălău, câte-un „muu” de vacă. Dar: „Să nu...”

Și nu fac nimic, nimic, nimic.

Degeră de urât.

Unul cască sincer: „Uăăă!”

– Caști o gură cât o șură! spune bunica. Are să-ți intre muștele. Ia să văd: te speli bine pe dinți?

– De ce nu-ți acoperi gura când îți vine să caști? intervine mama, trimițându-i o privire mai împungătoare decât acul de pălărie.

Ceilalți nu mai cască, deși simt câte o gură de peșteră cu balauri în fălcile încleștate.

În schimb, cel mai mic strănută.

– Moașa-n pod, spune bunica. Da unde ți-i batista?

N-are.

– Nu ți-am spus, – începe mama.

I-a spus, dar n-are.

– Iaca ți-o dau pe-a mea, spune bunicul. Suflă bine.

Mama nu admite batiste străine în mâna copiilor. Dar asta se va vedea acasă, la înapoiere, după ce trăsura cu doi armăsari îl va duce pe tata la club.